

הדלקת נרות: 18:25

צאת השבת: 19:51

מוצ"ש לר"ת: 20:42

הזמנים לפי אופק ירושלים

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרב"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

כמה מדברים

כמה לדבר? האמת, שאין לזה קצבה ברורה. מכל מקום, אמרנו בכמה הזדמנויות שצריך לדבר כל יום שעה ביחד. שאל אותי בעל אחד: כשאתה אומר שעה, זה במצטבר? ... זו שאלה קלאסית של גבר.

אם רוצים באמת שהשיחה תיקרא שיחה, אז צריך לדבר שעה ברצף. הרבה זוגות, ובעיקר הבעלים, טוענים שזה קשה. שעה שלמה זה כמעט בלתי אפשרי. ואני אומר להם שזה בהחלט אפשרי.

ראשית, עלינו להיות מרוכזים אחד בשני ולא לתת לדברים אחרים להסיח את דעתנו. הילדים צריכים כבר לישון, ואם יש טלוויזיה, אז היא צריכה להיות כבויה. והדבר הכי חשוב, לכבות את המכשירים הסלולריים!

אי אפשר לנהל שיחה קולחת כאשר המכשירים האלה עובדים. בדורנו הפכנו להיות עבדים של 100 גרם. הוא רק מצלצל, ואנו רצים אליו, הוא שורק, ואנו מסמסים. הכרתי בני זוג שישבו בסלון כל אחד עם הסלולרי שלו ושלחו הודעות בווטסאפ אחד לשני... לאן הגענו?

לכן, כשמשוחחים, הכל מנותק, אפילו לא על שקט. נאמץ את הסיסמא: בואו נתנתק מההייטק.

שנית, אנו צריכים להיות נינוחים בשעת השיחה. לא כועסים ולא לחוצים. צריך גם להשתדל להוריד את רמת הביקורת ולדבר דברים משותפים. אפשר לשוחח על תכניות עתידיות כגון קניית דירה, חופשות, זיווגים לילדים, או סתם על הא ועל דא. כמובן ששיחות משותפות על חינוך הילדים, נושא שבוער כל כך בימינו, יכולות למלא את השעה הזו. ואם נגמרו נושאי השיחה, אז אפשר לשמוע בבית ביחד הרצאה או דרשה בנושאי הבית וחיזוק הקשרים במשפחה, לעצור באמצע ולדון על מה שנאמר.

בשנה הראשונה צריכים בני הזוג להשתדל להתאחד. לכן, אין את המגבלה - 'אל תרבה שיחה עם האשה'. והדבר הנפוץ יותר הוא אשה עצובה. מיד כשהיא רואה את בעלה היא נהיית עצובה, ואם זה לא מהבעל, אז מהילדים, לא מהם אז מהשכנים...

אם כן מה הפתרון? ממשיך הרב ואומר: 'כיצד משמחה? ... בריבוי שיחה וריצוי'. מכאן למדנו שריבוי שיחה במקרים הללו, לא רק שאינה עבירה, אלא היא מצוה. מה גם שהשיחה עוסקת בענייני הזוגיות וחינוך הילדים, ואין צורך גדול מזה, כי חיזוק הבית הוא מצוה ממדרגה ראשונה.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

הקרבת קורבן

"אָדָם כִּי יִקְרִיב מִקָּמָה מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קֶרְבָּנְכֶם".

מהו ענין הקורבן? כתבו הראשונים שהמילה "קורבן" מלשון קרבה. לאחר שהאדם חטא הוא התרחק מהבורא וצריך להתקרב חזרה. וכדי להראות קירבה למישהו צריך להקריב משהו.

אם אנו נותנים מתנה יקרה לאדם חשוב זה מראה עד כמה אנו מקורבים אליו, וככל שתגדל המתנה כך תגדל הקירבה.

כאשר אנו לוקחים כבש או פר להקרבה שוחטים ושורפים על גבי המזבח אנו מראים לבורא שאנו מוכנים לשרוף את ממוננו עבורו.

אבל, גם להקרבה יש גבול. אמר הקב"ה: "... מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קֶרְבָּנְכֶם". כלומר את זה ותו לא.

אומות העולם הרחיקו לכת וקבעו כי כדי להתבטל כלפי העבודה זרה שלהם היו מקריבים אפילו את בניהם למולך.

את העיוות הזה היהדות והתורה דחו כיון שכל מטרת בריאת האדם בעולם היא להיות ולעשות רצון הבורא ולא להיהרג על זה. חיי אדם הם ערך עליון יותר מהקרבת הקורבן.

ואם נשאל הרי בעקידת יצחק נאמר: "וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַהֲאֵלֶּהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם... וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת בְּנֶךְךָ... וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה...". לכאורה יש כאן ציווי על הקרבת אדם? כבר הקדים הפסוק ואמר "וַהֲאֵלֶּהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם" הכל היה בגדר של נסיון בלבד. והראיה שבעקידה עצמה אמר מלאך ה' אל אברהם: "אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנֶּעֱר וְאַל תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה".

מצד שני אפשר לשאול - מה אשם הכבש הזה שנעשה קורבן במקום האדם שחטא? לכן נאמר בפסוק - "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִקָּמָה מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבֶּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קֶרְבָּנְכֶם" - מהאפיון המילה "מכסם"? שבשעה שמוקרב הקרבן יחשוב החוטא שהוא היה צריך להיות במקומו של אותו כבש ומה שעשו בכבש הוא היה צריך לעבור ומה יתעורר לתשובה.

עוד יש לומר שהבהמה הבקר והצאן רומזים על דחפים שונים אצלנו שאותם צריך להקריב ולבטל. כל אדם יש בו מן הבהמיות. כלומר, מידות ודחפים בהמיים שאותם צריך לרסן להגביל ולכוון.

לכן אדם שמתקן את מידותיו ומרסן את יצריו הרי הוא זבח את רצונו לפני הבורא שצווה על תיקון המידות.

וכן אומר הפסוק: "זבחי אלוקים, רוח נשברה לב נשבר ונדכא אלוקים לא תבזה", וכתבו המפרשים, זבחי אלוקים - את מה ה' רוצה שנזבח? רוח נשברה, לשבר את ברוח והיצרים והדחפים, לעדן אותם ולכוון אותם למקום טוב יותר לטוב לנו כל הימים.

בברכת שבת שלום - אבנר קוואס

חוצניק אחד עלה לארץ והשתקע בה .

רכש מזגן חדש לביתו ולא עובר שבוע והוא מתחיל לטפטף.....

החוצניק מתקשר לשירות ובעברית רצוצה מנסה להסביר את הבעיה,

כשהוא רואה שדבריו לא מובנים הוא מנסה להסביר יותר טוב,

עד שהוא אומר להם: ה"משיב הרוח" שלי "מוריד גשם".....

בדיחה

הענשה

נרחיב מעט. כשההורים נותנים פקודה לילד הפקודה חייבת להיות ברורה גם להורה וגם לילד. ואם הוא יפר אותה הוא יהיה מוכן נפשית לקבל עונש, ולא ישנא את נותן העונש. אבל אם ההוראה היתה מטושטשת ולא נראה קו ברור, אז אסור להעניש את הילד אם הוא עבר על כך.

נתי נכנס בסערה למטבח ואמר לאמא במהירות: אמא אני חייב לרדת למטה, החברים שלי קוראים לי. אמא את מסכימה? תגידי 'כן' כולם שם... האמא נלחצה ואמרה בטון הססני: לא כדאי... הילד קלט את ההססנות והסביר לעצמו: לא, זה כדאי. וירד למטה. כשהוא חזר הביתה, נזפה בו אמא ואמרה: אמרתי לך לא לרדת למטה, אתה לא ממושמע, עכשיו תקבל עונש.

קוראים יקרים, שמתם לב להוראה המטושטשת והלא החלטית? עונש במקרה כזה הוא עוול.

בסיטואציה כזו, כשלא יודעים מה לענות, אומרים לילד: בינתיים אתה לא יורד, כשאחליט אחרת אומר לך. כאן הקו ברור לגמרי והילד ימתין. נשאלת השאלה: כיצד אנו ההורים נדע אם ההוראה שלנו ברורה או לא?

צריך לזכור שלילד יש נשמה. הנשמה היא בת חורין ולא אוהבת לקבל מרות. לנשמה יש בחירה חופשית והיא לא רוצה להיות מוגבלת.

אף אדם לא אוהב לקבל עונש כי זה מגביל את חירותו. וכשמענישים צריך לקחת את זה בחשבון.

אם נפנים שנשמת הילד היא בת חורין, ואנחנו רק צריכים להגיש לה עזרה, הרי שהעונש יהיה מעודן יותר וקולע למטרה ואז נשיג את התוצאות הרצויות.

לכל אדם בעולם ישנה נקודת אמת שנקראת מצפון. כתב הרב דסלר שהמילה 'מצפון' מקורה במילה 'מצפן'. והמצפן תמיד מורה לאדם את הדרך הנכונה.

גם לילדים ישנה נקודת אמת כזו. כל אדם מוכן לקבל עונש כאשר ברור לו שהוא חצה קו אדום. אבל אם בעינינו לא היה קו אדום שאותו הוא חצה, והוא נענש על זה, הוא יהיה ממורמר ומתוסכל וישנא את נותן העונש.

סיפור לשבת

המקובל ר' יהושע שרבאני זצ"ל

מרחן הרה"ג עובדיה יוסף זצוק"ל סיפר שפעם אחת בא לכותל המערבי ביום שישי בזמן השובבי"ם להתפלל, ומצא שם את ר' יהושע, וכשראה ר' יהושע את הרב, בענוותנות ניגש אל הרב וביקש שיברך אותו. אמר לו הרב עובדיה: "כבודו יברך אותי, שאתה נמצא שבוע ימים בצום ובסיגופים". שכן כך הייתה דרכו של הרב בזמן שובבי"ם.

באחת הפעמים, כשהיה בבית-הכנסת "אור החיים" בעיר העתיקה, התבודד עם בוראו והתפלל שיעזור לו לתת אוכל לעולליו, מפאת שמצבו היה דחוק ביותר. בהיותו סגור בחצר בית-הכנסת, נשען על מצחו, והנה רואה הוא אדם שלא מכירו, פותח את דלת החצר, נכנס ושם לו כסף בידו ויוצא ונעלם, האם היה זה אליהו הנביא?

סיפר רבנו אליהו פנחסי על סיפר ששמע ממו"ר אביו, הרה"ג שמואל פנחסי ששמע מפי הרב שרבאני זצ"ל: באחד הימים נפוצה שמועה בין האברכים שהגאון החכם ר' יוסף חיים זצ"ל בכל מוצאי שבת זוכה לגילוי אליהו הנביא ולומד עמו, ולכן היה מסתגר בחדרו בעליה לבלי יוצא ובא, והיה כותב שם את חידושו.

החליטו האברכים לברר אם יש אמת בשמועה, וסיכמו ביניהם לשלוח את ר' יהושע שהיה נער והיה מבאי ביתו של הגאון (שזכה להיכנס לגאון בכל עת שיחפוץ, ללא צורך לבקש רשות תחילה) מצויד בקושייה חזקה, ויזרוהו לילך אצלו במוצאי שבת ולהיכנס אצלו ישר בלא הודעה מוקדמת כדי שיזכה להציץ ולראות פני אליהו הנביא.

הלך ר' יהושע וכשהגיע אל העלייה טיפס במהירות, בעודו במדרגות, יצא ר' יוסף חיים מתוך חדרו ואומר: "באשר לקושייה הזו והזו התירוץ הוא כזה וכזה". וישלחהו ולא אפשר בידו לראות את המתרחש בחדרו.

(עין חמד)

מסופר כי אחר פטירת המקובל ר' אברהם עדס, שתפילותיו עשו פירות תמיד ולא הושבו ריקם, היה הגאון ר' עזרא עטיה דואג בלבו, למי יפנו מעכשיו, מי יוכל לעתיר בעדם, וגילו לו בחלום: "לכו אל ר' יהושע שרבאני אשר נפתחו שערי שמים לתפילותיו."

בספר "אורח צדיקים" מובא כי בתקופת שלטון התורכי בארץ, גזר מושל העיר לפנות חלקים משכונת "בית ישראל" מתושביה כדי להפוך את האזור לשטח צבאי. תושבי המקום, וביניהם הרבה תלמידי חכמים וצדיקים ראו בדבר גזרה קשה בכך שיאלצו לגלות לשכונות מרוחקות ולהתנתק מאוירת חיי תורה וקדושה ששררה בשכונת בית-ישראל.

בצר להם פנו לר' יהושע בבקשה שיבטל את הגזרה על ידי שיעטיר בתפילותיו כלפי שמיא. רבי יהושע נאות לכך וביקש להודיע שביום פלוני יתאספו הקהל בביהכ"נ לביטול הגזרה. כשהתאסף הציבור בבית-הכנסת, ניגש הצדיק לפני התיבה והחל לומר עימם את תפילת "והוא רחום" מתוך התחנן הנאמר בימי שני וחמישי. זמן קצר לאחר שסיימו תפילה זו, ירד הרב מהתיבה ופנה ללכת לדרכו.

נדחמו הקהל, שהרי חשבו כי מצפה להם יום ארוך של תיקונים ותפילות. אל מול פני הקהל פנה אליהם הרב ואמר: "אל תדאגו. הגזרה כבר בוטלה!". לא חלפו ימים אחדים, והנה נודע כי אותו מושל רשע שגזר את הגזרה התנגש חזיתית בקיר ונמחץ למוות ברכבו החדש, בזמן שלמד לנהוג. בכך בטלה הגזרה וירד העניין מעל הפרק.

בתקופת מלחמת ששת הימים, חכם יהושע היה גר בשכונת בקעה, ובנו היה גר בשכונת זיכרון משה, וכל אחד דאג לשלומו של השני. בנו שידע שאביו ודאי דואג לשלומו, משום כך למחרת ההפגזות מיד נסע לבקעה לבקרו, כשבנו נכנס לפתח הבית אמר לו אביו: "גילו לי בחלום שאתה תבוא אליי היום, ברוך הבא!".

הד"ר הר"ר הר"ר

הגדת 'אבות לבנים' מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

עם הדרכה להורים להפעלת הילדים - כדי להפוך את ליל הסדר למרתק

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות | במל': 02-5370271

הגדה של מסה